

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/40/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119214547
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Kostolanská
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4119214547.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Kostolanskej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci žalobcu: 1. A. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., P., 2. E. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., U. XXX/XX, 3. U. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., P. XXX/XX, 4. E. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., P., 5. M., bytom R., 6. S., bytom R., žalobcovia v 1. až 6. rade právne zastúpení: Mgr. Peter Rybánsky, advokát, so sídlom Nitra, Farská 46, proti žalovaným: 1. T. s.r.o., so sídlom R., P., 2. H. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R., Na R. XXX/XX, 3. H. T., podnikajúci pod obchodným menom U. žalovaní v 1. až v 3. rade právne zastúpení: JUDr. Mária Jakubíková, advokátka, so sídlom Nitra, Fraňa Mojtu 43, 4. E. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., P., 5. O. bytom R., 6. P., bytom R., 7. C., bytom R., 8. U., bytom X CU., 9. D., bytom XX L., P., 10. H., bytom F. o určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, o odvolaní žalobcov v 1. až 6. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 18C/110/2019-345 zo dňa 13. decembra 2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným v 1. až 10. rade **p r i z n á v a** proti žalobcom v 1. až 6. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %).

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu žalobcov zamietol (výrok I.) a žalovaným v 1. až 10. rade priznal voči žalobcom v 1. až 6. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok II.). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 78 ods. 1, § 137 písm. c), § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na to, že sa žalobcovia svojou žalobou domáhali určenia, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v okrese F., obci R., kat. úz. C. R. evidované na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXXX ako parc. reg. „C“ s parc. č. XXX/X- záhrada o výmere X.XXX m², parc. č. XXX/X- záhrada o výmere XXX m² a nehnuteľnosti nachádzajúce sa tamtiež evidované na LV č. XXXX ako parc. reg. „C“ s parc. č. XXX/X - záhrada o výmere XXX m², parc. č. XXX/X- záhrada o výmere XX m² (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“) patria do dedičstva po neb. R. J., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX a neb. S. J., rod A., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX (ďalej len „nebohí právni predchodcovia“), sa prioritne zaoberal otázkou splnenia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby, kde poukázal na skutočnosť, že požadované určenie sa tu vzťahuje ku dňu smrti poručiteľa a okolnosti, ktoré nastali po tomto dni, nemôžu mať vplyv na rozhodnutie súdu. Dodal, že ak súd vyhovie žalobe požadujúcej uvedené určenie a vec je

následne prejednaná v konaní o dedičstve ako majetok poručiteľa, nepotvrďuje rozhodnutie o dedičstve (osvedčenie o dedičstve), že dedič je v súčasnosti vlastníkom veci. Vyslovil, že určovací žaloba je prípustná pri spornosti práv (právných vzťahov) k nehnuteľnostiam evidovaným v katastri nehnuteľností, ak rozsudok vyhovujúci žalobe môže privodiť zosúladenie evidovaného a právneho vzťahu (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo147/2010, sp. zn. 1Cdo56/2003). Konštatoval, že súdna prax zároveň zaujala stanovisko, že žaloba o určenie, že určitá nehnuteľnosť patrí do dedičstva po poručiteľovi (žaloba o určenie dedičstva) je považovaná za prípustný prostriedok riešenia sporov o tom, či určitá vec alebo právo patrí do dedičstva (NS SR sp. zn. 3Cdo178/2006).

3. Následne sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku zaoberal vecnou legitímáciou, keď konštatoval, že v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva sa vyžaduje, aby sa tohto konania zúčastnili všetci dedičia, ktorí tvoria nútené spoločenstvo, keď v konaní o takejto žalobe sa musia zúčastniť (či už ako žalobcovia alebo ako žalovaní) všetci dedičia, inak je daný nedostatok vecnej legitímácie (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/94/2018 zo dňa 16.5.2019, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 93/2019 zo dňa 15.11.2019). Súd prvej inštancie mal za to, že nebola preukázaná aktívna legitímácia žalobcu v 1. rade, keď právny zástupca žalobcov predložil súdu rodný list žalobcu v 1. rade, z ktorého vyplýva, že jeho právnymi predchodcami bol R. J., nar. XX.XX.XXXX, S. A., nar. XX.XX.XXXX, pričom v žalobe je uvedený dátum narodenia R. J., nar. XX.XX.XXXX, keď uvedené nebolo odstránené hodnovernými dôkazmi, ktoré by preukazovali, že išlo o totožnú osobu. Zároveň vyslovil, že žaloba bez právnych nástupcov po nebohom D. B. ako strane sporu nespĺňa procesnú podmienku v tomto prípade pasívnej vecnej legitímácie. Uviedol, že je zrejmé, kto bol právnym nástupcom nebohého D. B., bolo zrejmé, že právne nástupkyne sú t. č. nebohé (potvrdené žalovanou v 10. rade), zo strany žalobcov neboli označení za sporovú stranu ďalší právni nástupcovia, a tým nebol stanovený okruh strán sporu zo strany žalobcov. Konštatoval, že od žalobcov totiž možno legitímne očakávať aktívny prístup v sporovom konaní a to, že už v čase iniciovania konania, resp. pri predkladaní návrhu na pripustenie pristúpenia ďalších subjektov do konania, vykonajú primerané šetrenie za účelom dostatočnej identifikácie strán sporu, ako aj v záujme procesnej subjektivity označených osôb, prípadne zisťovania právnych nástupcov, dedičov. Vyhodnotil, že z návrhu žalobcov, ktorým žiadali, aby súd pripustil pristúpenie ďalších účastníkov do konania nevyplýva, že by žalobcovia vykonali nejaké šetrenie ohľadom toho, či v prípade osôb, ktorých navrhujú pripustiť do konania, ide o žijúce osoby, resp. šetrenie ohľadom ich právnych nástupcov, keď je vylúčené, aby súd sám skúmal a zisťoval, kto má byť právnym nástupcom tej-ktorej sporovej strany, aby s ním mohol následne konať. Z uvedených dôvodov žalobu žalobcov zamietol.

4. Nad rámec uvedeného konštatoval, že v danom prípade zo žalobcami predložených listinných dôkazov nebol preukázaný ani žiadny právny dôvod, ani právny titul, na základe ktorého by malo dôjsť k prevodu alebo prechodu vlastníckeho práva k žalovaným parcelám, resp. by preukazovali vlastnícke právo právnych predchodcov žalobcov, keď žalobcov zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadom nimi uvádzaného tvrdenia, t. j. bolo potrebné, aby preukázali, že nebohým právnym predchodcom žalobcov svedčilo vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam, a titul nadobudnutia (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/52/2010 z 24. júna 2010). V tejto súvislosti zároveň tiež uviedol, že práve žalobcov zaťažuje dôkazné bremeno preukázať tvrdenie, že ich právni predchodcovia vlastníkom veci v čase svojej smrti skutočne boli. Vyhodnotil, že posudzovanom spore však žalobcovia nepredložili na podporu svojich tvrdení žiaden takýto relevantný dôkaz, keď mal za to, že predmetom kúpnej zmluvy bol určitý podiel a nie celá nehnuteľnosť, a teda nie je preukázaný žiadny nadobúdaci titul, od ktorého žalobcovia odvodzujú dobromyseľnosť ich právnych predchodcov. Podľa súdu prvej inštancie nadobúdaci titulom nie je predložený dotazník a čestné vyhlásenie, pričom sa stotožnil s námietkou žalovaných v 1. až v 3. rade, že ocenenie nehnuteľností bolo vykonané na základe požiadavky J. B. dňa 22.06.1974, ktorý však nebol vlastníkom nehnuteľností a predmetné ocenenie nehnuteľností bolo vykonané skoro dva roky pred uzatvorením zmluvy, a preto nebolo možné na danú skutočnosť prihliadnuť. Uvedené nepotvrďovalo ani prehlásenie E. B., rod. S., ktoré je nejasné a neurčité, keď v ňom nie sú bližšie špecifikované nehnuteľnosti a nemožno ho považovať za prejav vôle previesť vlastnícke právo na právnych predchodcov žalobcov, uvedené nepotvrďuje ani prehlásenie R. P. Poukázal na skutočnosť, že v roku 2014 bola na LV č. XXXX vedená ako vlastníčka neb. R. P., po ktorej žalovaný v 2. rade inicioval obnovenie dedičského konania a následne tento spoluvlastnícky podiel odkúpil od dediča, keď ďalej bola ako vlastníčka vedená E. P., od ktorej tak isto kúpil spoluvlastnícky podiel, čo bolo preukázané predloženými kúpnyimi zmluvami. Záverom vyslovil, že v danom spore žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, pretože nepreukázali titul nadobudnutia vlastníckeho práva ich právnymi

predchodcami k nehnuteľnostiam, vo vzťahu ku ktorým určenia, že patria do dedičstva, sa domáhajú touto žalobou, a preto žalobu i z týchto dôvodov zamietol.

5. Proti uvedenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podali žalobcovia v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa zrušenia a vrátenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, prípadne zmeny napadnutého rozhodnutia odvolacím súdom tak, že odvolací súd v celom rozsahu ich návrhu vyhovie. Podané odvolanie odôvodňovali s poukazom na prítomnosť odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), d), f) a h) CSP. K záveru súdu prvej inštancie o nepreukázaní aktívnej legitímácie žalobcu v 1. rade považovali za nutné uviesť, že v prípade zapísaného údajja o rodičoch je zrejma chyba v písaní v dátume narodenia otca, pričom uvedené nemá podľa ich názoru žiaden vplyv na aktívnu legitímáciu žalobcu v 1. rade a navyše jeho aktívna legitímácia vyplýva i z ostatných dokladov/listín predložených žalobcami v tomto konaní. Mali za to, že izolovaný odkaz na jeden dokument s chybou v písaní nemôže za žiadnych okolností obstať, keď navyše, súd prvej inštancie v napádanom rozhodnutí (bod 52. prvá veta) sám uviedol, že konania sa musia zúčastniť všetci dedičia ich právnych predchodcov. Ak by teda súd prvej inštancie videl spornosť v aktívnej legitímácii po nebohom otcovi žalobcu v 1. rade, jeho aktívna legitímácia je bez akejkoľvek pochybnosti založená na základe zápisu v rodnom liste o jeho nebohej matke. Na základe uvedeného dospeli k záveru, že súd prvej inštancie sa teda zjavne nesprávne vysporiadal s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v 1. rade, ktorá podľa ich názoru je daná a nie je nijako spochybniteľná. Ďalej v podanom odvolaní uviedli, že čo sa týka spornosti právnych nástupcov po nebohom D. B., bolo nutné tieto závery súdu prvej inštancie odmietnuť, keď žalobcovia po rozsiahlom zisťovaní označili právnych nástupcov po nebohom D. B., ktorých súd prvej inštancie zároveň riadne pripustil do súdneho konania (žalovaní v 8. - 10. rade), a preto nemožno tvrdiť, že neboli označení právní nástupcovia po tomto nebohom. V tomto smere mali za to, že napádané rozhodnutie trpí závažným nedostatkom odôvodnenia, čo by za určitých okolností mohlo napĺňať znaky arbitrárnosti. Uviedli, že súd prvej inštancie totiž zjavne protirečivo dôvodí zamietnutie žaloby pre nedostatok pasívnej legitímácie tvrdiac, že právne nástupkyne sú t. č. nebohé, čo mala potvrdiť žijúca právna nástupkyňa - žalovaná v 10. rade. Mali za to, že súd prvej inštancie taktiež ani neoznačil právne nástupkyne, ktoré majú byť t. č. nebohé, iba s veľkou dávkou dedukcie (bez možnosti preverenia, keďže absentuje podrobnejšie vysvetlenie súdu prvej inštancie), by sa mohlo zdať, že súd prvej inštancie má na mysli žalovanú v 8. a 9. rade. V tejto súvislosti namietli, že je nutné odmietnuť akúkoľvek, čo i len teoretickú úvahu o tom, že by malo byť kýmkoľvek preukázané, že by mali byť žalované v 8. a 9. rade nebohé s tým, že ak chce súd prvej inštancie oprieť tento záver o vyjadrenie žalovanej v 10. rade (poukazujúc na to, že táto jej odpoveď bola skoncipovaná za pomoci právneho zástupcu žalovaných v 1. až 3. rade, čo ním bolo na pojednávaní potvrdené/dokonca potvrdil že ju sám vyhľadal/), ktorá v ňom uviedla, že žalované v 8. a 9. rade majú byť t. č. nebohé, avšak o tomto nepredložila žiaden dôkaz, preto bolo nutné takýto záver ako absolútne zjednodušený a nijako nepreukázaný, resp. neodôvodnený (arbitrárny) odmietnuť. Poukazujúc na ustanovenia § 4 ods. 1 prvá veta, § 61 ods. 1 prvá veta, § 63 ods. 1 zákona č. 95/1963 Zb. Notársky poriadok s účinnosťou od 1.1.1970 do 30.6.1978 uviedli, že dotazník k prevodu nehnuteľnosti zo dňa 26.IX.1975 je listinou, ktorá vo vtedajšom právnom prostredí tvorila hmotnoprávny podklad k prevodu nehnuteľností, bez ktorej nebolo možné prevod ako taký registrovať. Z dotazníka nespochybniteľne vyplývalo, že predmetom prevodu boli všetky spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach tvoriacich predmet tohto sporu, čo potvrdzujú i prehlásenia p. E. B. a E. P., ktoré súd prvej inštancie opätovne bez hlbšej úvahy odmietol. Zastali názor, že je teda zjavné, že k chybe došlo pri spisovaní, a následnom registrovaní zmluvy, pričom je nespochybniteľné, že právní predchodcovia žalobcov fakticky nadobudli všetky spoluvlastnícke podiely na sporných nehnuteľnostiach. Tiež mali za to, že súd prvej inštancie opomenul spoluvlastnícky podiel, ktorý bol nesporne prevodnou zmluvou nadobudnutý, pričom sa s touto skutočnosťou taktiež nijako nevysporiadal. Namietli, že súd prvej inštancie sa v bode 53. napádaného rozhodnutia taktiež všeobecne (odkazujúc na ustálenú súdnu prax) venuje otázke dobrej viery, resp. dobromyseľnosti, avšak uvedené nijako nespája so svojimi závermi prezentovanými v bode 54. napádaného rozhodnutia a z uvedeného dôvodu mali za to, že napadnuté rozhodnutie napĺňa znaky arbitrárnosti, čo ho činí neudržateľným. Vyslovili, že v nadväznosti na uvedené je potrebné vnímať nedostatok napádaného rozhodnutia spočívajúci v jeho nedostatočnom odôvodnení, ako zásadný, pričom pri prísnejšej optike by mohli takéto odôvodnenie vnímať ako porušenie práva na spravodlivý proces garantovaného Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46), ako aj medzinárodnými zmluvami. V súvislosti s arbitrárnosťou rozhodnutia poukázali na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. 02. 2006, tiež na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III.ÚS 209/04. V podanom odvolaní následne vyslovili, že je nutné namietat' taktiež prílišný formalizmus a nesprávne použitie právneho predpisu (nepoužitý príslušný právny predpis), resp. jeho

nesprávnu aplikáciu na zistený skutkový stav. Následne v rámci odôvodnenia podaného odvolania poukázali tiež na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 155/2017 z 31. augusta 2017 ako i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 457/2010-26 z 7. decembra 2011, keď s poukazom na citované rozhodnutia mali za to, že je nepochybné, že postupom súdu boli ukrátení na svojich právach, napádané rozhodnutie súdu prvej inštancie vzhľadom na to, že ním bol porušený zákon v ich neprospech, nemôže za žiadnych okolností obstať. Zjavne nesprávna aplikácia právnej normy (resp. absencia aplikácie právnej normy) činí napádané rozhodnutie príliš formalistickým, nesledujúcim (v niektorých ohľadoch i odporujúcim) účel zákonného ustanovenia a jemu nadradenej komunitárnej úpravy. Taktiež mali za to, že v poslednom rade je potrebné namietat' i výrok o trovách. Záverom uviedli, že napádané rozhodnutie sa v jeho namietanej hmotnoprávnej (meritórnej) časti (výrok č. I.), ako i vo výroku o trovách (výrok č. II.) javí ako trpiace zásadným nedostatkom odôvodnenia, čím toto rozhodnutie napĺňa znaky arbitrárnosti pri súčasnom prílišnom formalistickom prístupe súdu prvej inštancie (nesprávne vyhodnotená otázka legitímácie účastníkov, nesprávne hmotnoprávne posúdenie nároku vrátane nepoužitia príslušných právnych predpisov), v dôsledku čoho boli ukrátení na práve na súdnu ochranu, poukazujúc na vyššie spomenuté nedostatky, ktoré činia napádané rozhodnutie neudržateľným.

6. K vyššie uvedenému odvolaniu žalobcov doručila vyjadrenie žalovaná v 10. rade, v ktorom uviedla, že ako už súdu prvej inštancie vo svojom liste zo dňa 31.10.2022 uviedla za J. B., syna D. B., sa vydala v roku 1990, ktorý (manžel) zomrel v roku XXXX s tým, že o tomto údají sa môže súd presvedčiť nahliadnutím do matriky. Uviedla, že so žalobcami sa nikdy nestretla, nepozná ich a ani nevie, o aký pozemok ide, keď o spornej veci sa dozvedela zo spisov, ktoré jej zaslal súd. Zdôraznila, že v odvolaní je označená ako žalovaná v 10. rade, avšak jej nie je známe, z akého dôvodu je žalovaná. Keď táto sporná vec sa jej osoby vôbec netýka. Na základe uvedeného žiadala súd, aby dané skutočnosti považoval za hodnoverné a bral ich v úvahu.

7. K podanému odvolaniu sa vyjadrili aj žalovaní v 1. až 3. rade navrhujúc napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť a priznať im náhradu trov konania. V podanom vyjadrení namietali, že odvolanie žalobcov bolo podané po lehote. Uviedli, že po oboznámení sa s odvolaním žalobcov, ako aj po nahliadnutí do elektronického súdneho spisu zistili, že právny zástupca žalobcov podal odvolanie po uplynutí zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty po doručení rozsudku. Uviedli, že výklad márneho uplynutia lehoty takým spôsobom, že lehota na prevzatie úradnej zásielky márne uplynula dňa 28.12.2022, doručenie z toho dôvodu nastalo dňa 29.12.2022 (doručenkou) a lehota na podanie odvolania začala plynúť až dňa 30.12.2022 (dňom nasledujúcim po uplynutí úložnej lehoty) z dikcie ustanovenia § 32 ods. 5 nie je prípustná. Bolo tomu tak najmä v súvislosti s porovnaním § 32 ods. 5 s § 82l ods. 1, zákona č.757/2004 Z.z. (ďalej len „zákon o súdoch“), kde zákonodarca mal záujem takýmto spôsobom upraviť počítanie lehoty u úradného dokumentu, ktorý sa doručuje do vlastných rúk a u ktorého je vylúčené náhradne doručenie (platobný rozkaz), kde je jasne uvedené takéto počítanie lehoty, na rozdiel od § 32 ods. 5 písm. b) zákona o e-Governmente, kde takéto počítanie lehoty absentuje. Ďalej uviedli, že konanie prebieha od roku 2019, pričom nedostatok aktívnej vecnej legitímácie namietali už od prvého vyjadrenia vo veci, keď mali za to, že bolo povinnosťou žalobcov mať riadne preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu už v momente podania žaloby. Uviedli, že sami žalobcovia až po troch rokoch konania rozšírili okruh účastníkov o svojich súrodencov, a i to na strane žalovaných. Napriek rozsiahlemu dokazovaniu boli žalobcovia schopní jasne, určito, zrozumiteľne a nezameniteľne identifikovať iba jedného dediča, ktorým je žalovaná v 10. rade. Mali za to, že žalobcovia nevykonali ani jeden úkon spojený s vyhľadáním a následnom označením právnych nástupcov po nebohom D. B., nar. XX.XX.XXXX. Zastali názor, že predmetnou kúpnu zmluvou došlo k nadobudnutiu iba spoluvlastníckeho podielu na parc. č. XXX v kat. úz. C. R.. Boli tiež toho názoru, že skutkové a právne závery sudu prvej inštancie sú správne a v celom rozsahu sa stotožnili s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Záverom zhrnuli, že žalobcovia v danom spore neunesli dôkazné bremeno, ktoré ich zaťažovalo, že podaná žaloba trpí nedostatkom aktívnej, ale i pasívnej vecnej legitímácie.

8. K vyjadreniu žalovaných následne doručili vyjadrenie žalobcovia. V podanom vyjadrení žalobcovia uviedli, že bez potreby rozoberat' argumentáciu žalovaných v 1. až 3. rade v súvislosti s včasnosťou podaného odvolania túto označili za prekonanú a zjavne nesprávnu, a preto je ju nutné odmietnuť, keď v tejto súvislosti poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/6/2022 zo dňa 23.02.2022 zverejnené v Zbierke stanovísk NSSR a rozhodnutí súdov SR č. 3/2022 - rozhodnutie zverejnené pod

č. 26 s tým, že uviedli, že ide o zjednocujúce stanovisko NS SR zverejnené v Zbierke stanovísk NSSR a rozhodnutí súdov SR, ktoré má všeobecne záväzný charakter. Poukazujúc na vyššie uvedené a citujúc ustanovenie § 121 ods. 2 CSP, ako i § 32 ods. 2 a 5 zákona o e-Governmente mali za to, že ich odvolanie bolo podané včas. Uviedli, že osvedčili svoje právne nástupníctvo už v konaní o nariadení neodkladného opatrenia, ako i následne v tomto konaní. Zdôraznili, že na základe vlastných zisťovaní a šetrení riadne označili právnych nástupcov po zomr. D. B., ktorých súd pripustil aj do súdneho konania na strane žalovaných. Uviedli, že k žalobe priložili i ďalšie listiny (ocenenie nehnuteľností, dotazník MNV), z ktorých nepochybne vyplýva hmotnoprávny nárok žalobcov, uplatnený v tomto konaní, avšak žalovaní v 1. až 3. rade počas celého súdneho konania ignorujú obsah týchto listín a domáhajú sa absolútne formalistického posúdenia sporu, čo však nemá oporu v zákone. Namietli, že žalovaná v 10. rade sa vo svojom podaní zo dňa 31.10.2022 vyjadruje k účastníkom (okrem iného bez akéhokoľvek dôkazu tvrdiac, že niektorí účastníci majú byť zomrelí), pričom následne v tomto vyjadrení tvrdila, že sa jej sporná vec vôbec netýka, napriek tomu, že v úvode jej vyjadrenia potvrdila svoje právne nástupníctvo po zomr. D. B. (ako manželka medzičasom zomr. J. B., syna neb. D. B.). Mali za to, že žalovaná v 10. rade napriek tomu, že neuvádza žiadne relevantné skutočnosti (jej vyjadrenie by sa dalo zhrnúť ako všeobecné odmietanie), žiada, aby súd považoval jej tvrdenia, napriek tomu, že nič podstatné neuvádza, za hodnoverné a bral ich v úvahu. Záverom mali za to, že z vyššie uvedeného nepochybne vyplýva, že tak vyjadrenie žalovaných v 1. až 3. rade, ako ani vyjadrenie žalovanej v 10. rade neprinášajú žiadne nové skutočnosti, ktoré by bolo možné čo i len náznakom označiť za oslabujúce nárok žalobcov, na základe čoho trvajú na podanej žalobe v celom rozsahu.

9. Žiadne ďalšie vyjadrenia strán sporu doručené neboli.

10. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti (§ 363 CSP), viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie žalobcov bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval si to dôležitý verejný záujem, s následným verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v okrese F., obce R., kat. úz. C. R. evidované na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXXX ako parc. reg. „C“ s parc. č. XXX/X- záhrada o výmere X.XXX m², parc. č. XXX/X- záhrada o výmere XXX m² a nehnuteľnosti nachádzajúce sa tamtiež evidované na LV č. XXXX ako parc. reg. „C“ s parc. č. XXX/X - záhrada o výmere XXX m², parc. č. XXX/X- záhrada o výmere XX m² (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“) patria do dedičstva po neb. R. J., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX a neb. S. J., rod A., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX (ďalej len „nebohí právni predchodcovia“). Súd prvej inštancie o nároku žalobcov rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom tak, že žalobu žalobcov zamietol (výrok I.) a žalovaným v 1. až 10. rade voči žalobcom v 1. až 6. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.). V rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zaoberajúc sa otázkou naliehavého právneho záujmu žalobcov dospel k záveru, že tento naliehavý právny záujem je daný. Posudzujúc vecnú legitimitáciu dospel k záveru, že nebola daná aktívna vecná legitimitácia žalobcu v 1. rade pre nezrovnalosť v dátume narodenia právneho predchodcu žalobcu v 1. rade neb. R. J., keď v žalobe bol uvedený dátum narodenia XX.XX.XXXX a z rodného listu predloženého žalobcami vyplýva dátum narodenia dňa XX.XX.XXXX. Zároveň súd prvej inštancie v tejto súvislosti dospel i k záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitimitácie na strane žalovaných, keď dospel k záveru, že žaloba bez právnych nástupcov po neb. D. B. ako strane sporu nespĺňa procesnú podmienku, pričom vyslovil, že bolo zrejmé, kto je dedičom po neb. D. B. s tým, že je zrejmé, že právne nástupkyne po ňom sú t. č. nebohé, poukazujúc na vyjadrenie žalovanej v 10. rade s tým, že zo strany žalobcov neboli označené za sporovú stranu iní nástupcovia a tým nebol stanovený okruh strán sporu zo strany žalobcov. Záverom nad rámec veci súd prvej inštancie zastal názor, že zo strany žalobcov nedošlo k uneseniu dôkazného bremena, keď v konaní nebol predložený žiaden právny titul, na základe ktorého by malo dôjsť k prevodu alebo prechodu vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam resp. dôkaz preukazujúci vlastnícke

právo právnych predchodcov žalobcov. V tejto súvislosti zároveň uviedol, že predmetom kúpnej zmluvy bol iba podiel v rozsahu 1 k celku a nie celá nehnuteľnosť. Zároveň uviedol, že žalobcami predložený dôkaz t. j. dotazník a čestné vyhlásenie nie je možné považovať za nadobúdaci titul. Poukázal tiež na skutočnosť, že v roku 2014 bola na LV č. XXXX vedená ako vlastníčka neb. R. P., po ktorej žalovaný v 2. rade inicioval obnovenie dedičského konania a následne tento spoluvlastnícky podiel odkúpil od dediča a ďalej bola ako vlastníčka vedená E. P., od ktorej tak isto kúpil spoluvlastnícky podiel, čo bolo preukázané predloženými kúpnyimi zmluvami.

13. Žalobcovia v podanom odvolaní poukazovali na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), d), f) a h) namietajúc, že neboli splnené procesné podmienky, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tiež že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. V zmysle Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť tým, že neboli splnené procesné podmienky. Procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a subjektov civilného konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Civilného sporového poriadku (napr. nedostatok procesnej subjektivity). Na procesné podmienky konania súd prihliada kedykoľvek počas konania (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP).

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený vadami konania, ktorými sú všetky vady s výnimkou tých, ktoré sú uvedené v § 389 CSP, ktoré spočívajú v chybnom postupe súdu, napr. pri dokazovaní (ak pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ustanoveniami), pri posudzovaní procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), v chybnom poučovaní účastníkov a v ďalších nedostatkoch jeho činnosti, ku ktorým došlo počas konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom tieto vady nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušenia predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16. K nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 192 až § 194 CSP.

17. Nesprávnym právnym posúdením veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, vec správne posúdil po právnej stránke, a preto napadnutý rozsudok ako vo výroku vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP). Keďže odvolací súd sa nestotožnil v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, využívajúc procesný postup podľa § 387 ods. 3 CSP v rámci svojho odôvodnenia doplnil dôvody na podporu vecnej správnosti výroku napadnutého rozhodnutia, zameriavajúc sa pritom na podstatnú odvolaciu argumentáciu žalobcov.

19. V prvom rade odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil danosť naliehavého právneho záujmu v prípade žaloby, prostredníctvom ktorej sa žalobcovia domáhajú určenia, že sporné nehnuteľnosti patria do dedičstva po ich právnych predchodcoch. Zároveň odvolací súd tiež za správny vyhodnotil aj právny názor súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého vyslovil, že v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva po poručiteľovi, je možné považovať za ustálený záver, že až do vyporiadania dedičstva ohľadom tejto veci sú všetci dedičia považovaní za jej vlastníkov, pričom v danom určovacom spore títo majú postavenie tzv. nútených procesných spoločníkov (§ 78 ods. 1 CSP) a pre takéto sporové konanie je treba všetkých účastníkov konania o dedičstve považovať za nerozlučných spoločníkov podľa § 77 ods. 1 CSP (Najvyšší súd SR sp. zn. 1Cdo 183/2009 a sp. zn. 3Cdo 222/2010).

20. Žalobcovia v podanom odvolaní v súvislosti s chybou v dátume narodenia (uvedenú v žalobe) právneho predchodcu žalobcov neb. R. J. namietali, že táto zrejme chyba v písaní nemá žiaden vplyv na aktívnu vecnú legitimáciu, pretože aktívna vecná legitimácia žalobcu v 1. rade vyplýva i z ostatných listín predložených v konaní, keď mali za to, že ide o izolovaný odkaz na jeden dokument s chybou v písaní. S uvedenou argumentáciou sa odvolací súd stotožnil, majúc pritom za to, že zo strany žalobcov bolo v konaní predložených viacero dôkazov preukazujúcich vzťah žalobcu v 1. rade a právneho predchodcu neb. R. J. nar. XX.XX.XXXX. V tejto súvislosti je možné dať najmä do pozornosti rodný list žalobcu v 1. rade (č. l. 192) predložený žalobcami preukazujúci skutočnosť, že neb. R. J. bol narodený dňa XX.XX.XXXX (nie ako je nesprávne uvedené v žalobe dňa 03.11.1932) a zároveň preukazujúci skutočnosť, že nebohý bol otcom žalobcu v 1. rade. V dôsledku uvedeného, preto nebolo možné vysloviť, že by v prípade žalobcu v 1. rade nebola daná jeho aktívna vecná legitimácia, a to len v dôsledku prítomnosti (zrejmej) chyby v písaní resp. chyby v dátume narodenia (v žalobe označeného) právneho predchodcu žalobcu v 1. rade, keď uvedené je možné logicky odvodiť so žalobcami predložených dôkazov, najmä už spomínaného rodného listu žalobcu v 1. rade.

21. V súvislosti s odvolacou argumentáciou žalobcov, týkajúcou sa pasívnej vecnej legitimácie, odvolací súd konštatuje, že v prípade žaloby o určenie, že vec patrí do dedičstva, je nutné, aby zo strany žalobcov došlo k označeniu všetkých subjektov evidovaných ako vlastníkov na príslušnom liste vlastníctva (listoch vlastníctva). Je pravdou, že zo strany žalobcov došlo k označeniu okrem iných osôb aj (najskôr) neb. D. B. ako vlastníka sporných nehnuteľností (podľa údajov zapísaných na liste vlastníctva), pri ktorom je zrejme, že ide o osobu nemajúcu procesnú (ani právnu) subjektivitu, čo bolo zo strany žalobcov tiež v žalobe výslovne konštatované. Následne však zo strany žalobcov došlo k napraveniu uvedeného nedostatku procesnej podmienky, a to pristúpením žalovaných v 8. až 10. do konania. Zároveň je však nutné konštatovať, že v konaní nebolo preukázané, že by žalované v 8. a 9. rade boli v čase podania žaloby, resp. ich pribratia do konania alebo aj v čase rozhodovania súdu nebohé, keď v prípade pochybnosti (vyslovene súdom prvej inštancie - bod 52. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia s poukazom na vyjadrenie žalovanej v 10. rade) bol súd prvej inštancie oprávnený postupovať (resp. nič mu nebránilo postupovať) podľa § 185 ods. 3 CSP za účelom zistenia splnenia procesných podmienok (danosti procesnej subjektivity). Zároveň je nutné zmieniť, že postupom podľa § 185 ods. 3 CSP súd nenahrádza procesnú ingerenciu a aktivitu zo strany žalobcov resp. strán sporu, iba postupuje v súlade s citovaným ustanovením procesného charakteru za účelom zabezpečenia naplnenia procesných podmienok (§ 161 a nasl. CSP). Navyiac, v prípade ak strana nemá procesnú subjektivitu, súd konanie zastaví (§ 62 CSP), a preto ani v tomto ohľade nebolo možné odôvodnenie súdu prvej inštancie považovať za správne.

22. Vecne správne bolo vyhodnotenie súdu prvej inštancie, v rámci ktorého dospel k záveru, že zo strany žalobcov nedošlo k uneseniu dôkazného bremena v rozsahu preukázania existencie právneho titulu (dôvodu), od ktorého by bolo dôvodné odvodzovať vlastnícke právo ich právnych predchodcov, a teda samotné vlastnícke právo žalobcov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie (bod 54. odôvodnenia), ktoré v zmysle § 387 ods. 3 CSP spresňuje.

23. Na tomto mieste odvolací súd opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali určenia, že nehnuteľnosti nachádzajúce sa v okrese F., obci R., kat. úz. C. R. evidované na LV č. XXXX ako parc. reg. „C“ s parc. č. XXX/X- záhrada o výmere X.XXX m², parc. č. XXX/X- záhrada o výmere XXX m² a nehnuteľnosti nachádzajúce sa tamtiež evidované na LV č. XXXX ako parc. reg. „C“ s parc. č. XXX/X-záhrada o výmere XXX m², parc. č. XXX/X- záhrada o výmere XX m² patria do dedičstva po neb. R. J., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX a neb. S. J.,

rod A., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX. Žalobcovia domáhajú sa vyššie uvedeného ako právny titul, od ktorého odvodzujú svoje vlastnícke právo resp. vlastnícke právo ich právnych predchodcov k sporným nehnuteľnostiam, predložili práve kúpnu zmluvu uzatvorenú formou notárskej zápisnice dňa 17.03.1976 (č. l. 66) uzatvorenú medzi D. B., nar. XX.XX.XXXX ako predávajúcim na jednej strane a R. J., nar. XX.XX.XXXX a S. J. rod. A., nar. XX.XX.XXXX (právny predchodcovia žalobcov) ako kupujúcimi na strane druhej. Predmetom prevodu vlastníckeho práva v zmysle citovanej kúpnej zmluvy boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. C. R. vo vl. č. (PKN) XX, parc. č. XXX obytný dom a dvor č. XXX v intraviláne o výmere XX š. siah (pozn. - štvorcové siah- bývalá plošná miera), parc. č. XXX/X obytný dom č. XXX s dvorom v intraviláne vo výmere XX š. siah, parc. č. XXX/X záhrada taktiež vo výmere XX, parc. č. XXX/X záhrada vo výmere XX š. siah, parc. č. XXX/X záhrada vo výmere XX š. siah, ktoré nehnuteľnosti podľa B XX v X/X- ine boli vo vlastníctve D. B. (č. l. 45, 47, 51). V obsahu uvedenej zmluvy sa taktiež uvádza, že predmetné vyššie uvedené nehnuteľnosti sú zapísané vo vlastníckom liste č. XXX pod parc. č. XXX dom popisné číslo XXX, XXX vo výmere X á XX m².

24. Sumarizujúc uvedené je zrejmé, že právny titul, od ktorého v tomto konaní žalobcovia odvodzujú svoje vlastnícke právo preukazuje len skutočnosť, že právny predchodcovia žalobcov nadobudli vlastnícke právo výlučne k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa na LV č. XXX s tým, že z obsahu citovaného listu vlastníctva je zrejmé, že vlastníckimi predmetných nehnuteľností sú (po ich právnych predchodcoch v súčasnosti) žalobcovia (LV č. XXX - č. l. 140). Z právneho titulu predloženého žalobcami v tomto konaní nevyplýva skutočnosť, že by právny predchodcovia žalobcov nadobudli vlastnícke právo od bývalého vlastníka neb. D. B., nar. XX.XX.XXXX (ktorého vlastnícke právo k týmto nižšie uvedeným nehnuteľnostiam vyplýva z H. XX B XX v X -č. l. 45, 51) k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. C. R. vo vl. č. XX parc. č. XXX a XXX, ktoré sú v súčasnosti evidované na LV č. XXXX ako parc. č. XXX/X a XXX/X (č. l. 41) a na LV č. XXXX ako parc. č. XXX/X a XXX/X (sporné nehnuteľnosti, ktoré tvoria predmet tohto konania). V nadväznosti na uvedené je možné konštatovať, že už na základe vyššie citovanej kúpnej zmluvy je zrejmé, že nárok, ktorého sa žalobcovia domáhajú nie je dôvodný. Z predmetnej kúpnej zmluvy vyplýva, že právny predchodcovia žalobcov nadobudli vlastnícke právo len k nehnuteľnostiam v súčasnosti evidovaným na LV č. XXX (ktorú skutočnosť výslovne žalobcovia potvrdili v žalobe - najmä č. l. 27). Zároveň z uvedenej kúpnej zmluvy (prípade z iného dôkazu) nevyplýva, že by právny predchodcovia žalobcov nadobudli vlastnícke právo od D. B. aj k nehnuteľnostiam s parc. č. (t. č.) XXX a XXX (v súčasnosti evidovaných na LV č. XXXX ako parc. č. XXX/X a XXX/X (č. l. 41) a na LV č. XXXX ako parc. č. XXX/X a XXX/X - sporné nehnuteľnosti, ktoré tvoria predmet tohto konania).

25. Taktiež odvolací súd v zhode s právnym názorom súdu prvej inštancie konštatuje, že za právny titul, od ktorého by bolo možné odvodzovať vlastnícke právo nie je možné považovať žalobcami predložený Dotazník a čestné vyhlásenie na registráciu a spoplatnenie zmluvy (č. l. 63) a taktiež za takýto právny dôvod (ani dôkaz svedčiaci o prevode vlastníckych práv k sporným nehnuteľnostiam na právnych predchodcov žalobcov) nie je dôkaz svedčiaci o vykonaní ocenenia sporných nehnuteľností (vo vlastníctve neb. D. B.) zo dňa 22.06.1974, ktoré ocenenie bolo vykonané na základe požiadavky J. B. (č. l. 55) ešte pred uzatvorením kúpnej zmluvy zo dňa 17.03.1976. Rovnako tak nebol dôvodný poukaz žalobcov na ustanovenia zákona č. 95/1963 Zb. v znení účinnom do 30.06.1978, z ktorých vyplývalo, že štátne notárstvo preskúma, či je zmluva, ktorá bola ohlásená na registráciu, platná, najmä či sa svojím obsahom neprieči zákonu alebo ho neobchádza alebo inak neodporuje záujmom spoločnosti. Za tým účelom štátne notárstvo tiež vždy vyžiada stanovisko miestneho národného výboru obce, kde je nehnuteľnosť, avšak ani z uvedeného nie je možné vyvodiť, že by Dotazník a čestné vyhlásenie na registráciu a spoplatnenie zmluvy záväzným spôsobom určovali rozsah predmetu kúpy a to najmä za stavu, že kúpna zmluva bola uzatvorená formou notárskej zápisnice, v rámci ktorej bol predmet kúpy riadne identifikovaný, nepriečiaci sa zákonu, ako ani ho neobchádzal a taktiež neodporoval záujmom spoločnosti. Naviac, Dotazník a čestné vyhlásenie na registráciu a spoplatnenie zmluvy podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné ani stotožniť so stanoviskom miestneho národného výboru obce, preto ani v tomto ohľade odvolacia argumentácia neobstojí.

26. S poukazom na vyššie uvedené možno vysloviť záver, že zo strany žalobcov v prejednávanom prípade nedošlo k uneseniu dôkazného bremena, ohľadom preukázania podstatnej skutočnosti, a to skutočnosti, že by ich právny predchodcovia boli vlastníckimi sporných nehnuteľností, ktorých určenia, že patria do dedičstva sa domáhajú v tomto konaní. V dôsledku prijatia uvedeného záveru nie je možné považovať za dôvodnú ani argumentáciu žalobcov o započítaní oprávnenej držby ich právnych predchodcov do času oprávnenej držby žalobcov za účelom nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcami

vydržaním. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že v prejednávacom prípade nebolo preukázané, že by žalobcovia resp. ich právny predchodcovia boli dobromyseľní v tom, že im sporná nehnuteľnosť patrí, a to s poukazom na skutočnosť, že z právneho titulu je výslovne zrejmé, že ich právni predchodcovia nadobudli vlastnícke právo len k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXX (ktorú skutočnosť výslovne žalobcovia potvrdili v žalobe - najmä č. I. 27), nie aj k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXXX ako parc. č. XXX/X a XXX/X (č. I. 41) a na LV č. XXXX (č. I. 1571) ako parc. č. XXX/X a XXX/X. V dôsledku čoho je zrejmé, že ak aj žalobcovia užívali sporné nehnuteľnosti, tieto mali len vo faktickej držbe bez naplnenia druhej obligatórnej podmienky vydržania dobromyseľnosti tejto držby (túto skutočnosť nepreukázali), a to vzhľadom na všetky objektívne okolnosti, pretože v danom prípade na strane žalobcov resp. ich právnych predchodcov neexistoval ani len domnelý (putatívny) právny titul. Dôvod na základe ktorého, by mohli usudzovať, že sporné nehnuteľnosti by im patrili, preto preukázaný nebol, keď len samotné faktické užívanie týchto nehnuteľností, alebo ich prípadné obhospodarovanie nie je relevantným dôvodom spôsobilým založiť originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcov k sporným nehnuteľnostiam. Navyše, pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že v danom prípade nemožno ani hovoriť o vydržaní vlastníckeho práva zo strany R. J., ktorý zomrel už dňa XX.XX.XXXX a kúpna zmluva bola uzatvorená až dňa 17.03.1976, teda R. J. nebol držiteľom nehnuteľností po dobu desať rokov.

27. Držba je faktický stav, pri ktorom má držiteľ vec vo svojej moci, užíva ju a požíva plody a úžitky z nej, disponuje ňou, prípadne vykonáva činnosť, ktorá pripúšťa trvalý alebo opätovný výkon. Tvrdenie držiteľa, že mu vec patrí, a že s ňou nakladá ako s vlastnou, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné (R 8/1991). Oprávneným je držiteľ, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí. Neoprávneným je teda držiteľ, ktorý so zreteľom na všetky okolnosti nie je (nemôže byť) dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí. Dobromyseľnosť držby zaniká v momente, keď sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne boli spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec patrí. (3 MCdo 7, 8/2010). Vydržanie patrí k všeobecným originálnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a pojmovo predstavuje nadobudnutie vlastníckeho práva v dôsledku kvalifikovanej dlhodobej držby oprávnenou osobou, ktorá nie je vlastníkom. Podmienkou vydržania je oprávnená držba spôsobilej veci, trvajúca po zákonom stanovenú vydržaciú dobu. Podľa konštantnej judikatúry (prezentovanej medziiným rozhodnutiami označenými v dovolaní) oprávnená držba predpokladá, že držiteľ je v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí, a že je v tejto dobrej viere so zreteľom ku všetkým okolnostiam; uvedené podmienky musia byť splnené súčasne. Dobrá viera spočíva v presvedčení držiteľa, že je vlastníkom veci, ktorú drží, alebo subjektom práva, ktoré vykonáva, poprípade že sú dané právne skutočnosti, ktoré majú za následok vznik vykonávaného práva. Dobrá viera je vnútorný, psychický stav držiteľa. Zo zákona vyplýva, že nestačí prostá subjektívna dobrá viera; oprávnený držiteľ musí byť v dobrej viere „so zreteľom ku všetkým okolnostiam“. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj na okolnosti, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj na právny dôvod (titul), ktorý by mohol mať za následok vznik toho práva, vydržanie ktorého sa tvrdí. Dobromyseľnosť oprávneného držiteľa musí byť daná už pri vzniku držby a potom po celý priebeh vydržacej doby (3 Cdo 96/2018).

28. Odvolací súd záverom zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvedené konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

29. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné, a teda nie je spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní plne úspešným žalovaným v 1. až 10. rade priznal voči neúspešným žalobcom v 1. až 6. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100

%) s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§262 ods. 2 CSP).

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).